

POLITYKA OCHRONY DZIECI

ZUwP ODDZIAŁ W PRZEMYŚLU

DLACZEGO POLITYKA OCHRONY DZIECI JEST WAŻNA.

Polityka Ochrony Dzieci ma na celu:

- Uwrażliwienie wszystkich pracowników oraz współpracowników Związku Ukraińców w Polsce na wagę podejmowanych działań zmierzających do ochrony dzieci przed krzywdzeniem zamierzonym lub niezamierzonym.
- Wskazanie zakresu odpowiedzialności poszczególnych osób za bezpieczeństwo dzieci korzystających z pomocy udzielanej przez ZUwP.
- Podejmowanie odpowiedniej interwencji w przypadku podejrzenia krzywdzenia dzieci oraz działań prewencyjnych, aby zapobiec ewentualnym przypadkom przemocy fizycznej oraz psychicznej.

Znajomość i praktyczne stosowanie Polityki Ochrony Dzieci jest moralnym i zawodowym obowiązkiem wszystkich pracowników i współpracowników ZUwP.

ZASADY OCHRONY DZIECI.

1. Respektowanie praw dziecka i traktowanie dzieci sprawiedliwie, uczciwie, z szacunkiem i godnością. Równe traktowanie wszystkich dzieci bez względu na ich pochodzenie, wygląd i przekonania.
2. Szanowanie przestrzeni osobistej dziecka i zapewnienie poufności informacji gwarancję ich bezpieczeństwa. Zapewnienie anonimowości dziecka.
3. Uwzględnianie potrzeb dziecka i działanie w jego najlepszym pojętym interesie.
4. Zachować konsekwencję, szczerość i uczciwość w komunikacji z dziećmi, zapewnić im wsparcie i rozwój.
5. Należy informować oraz omawiać z dziećmi potencjalne zagrożenia i w miarę możliwości ich unikać.
6. Zgłaszanie odpowiednim organom i służbom wszelkich przypadków okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania, w tym wykorzystywania seksualnego, przez pracowników lub współpracowników organizacji oraz podejrzeń o zaistnienie takiej sytuacji.
7. Zachęcanie do wspólnej pracy z dziećmi, która rozwinie ich zdolność do obrony własnych praw i interesów.

8. Wzmacnianie wiary dzieci we własne siły poprzez zapewnienie im możliwości brania pełnego udziału (wedle ich możliwości) w życiu organizacji.
9. Zapewnienie, aby dziecko, które jest w stanie formułować własne poglądy, miało prawo do swobodnego wyrażania tych poglądów we wszystkich sprawach go dotyczących, przy czym poglądy dziecka powinny być traktowane z należytą wagą, stosownie do jego wieku i dojrzałości. Głos każdego dziecka musi zostać wysłuchany.

REGULACJE POLITYKI OCHRONY DZIECI.

Punkt/osoba do pierwszego kontaktu:

Organizacja wyznacza jednego ze swoich pracowników jako koordynatora ds. ochrony dzieci. Koordynator jest odpowiedzialny za zgłaszanie przypadków krzywdzenia dzieci odpowiednim służbom i władzom oraz przechowywanie wszystkich raportów i decyzji dotyczących ochrony dzieci, wszystkich odwołań do organizacji i dane specjalistów pracujących z dziećmi. Zakres działań koordynatora: Przyjęcie zgłoszenia, kontakt z osobą pokrzywdzoną, odseparowanie jej od potencjalnego/ej oprawcy/czyni, zapewnienie poufności i anonimowości zarówno dla ofiary jak i domniemanego/nej sprawcy/czyni, nadanie odpowiedniego toku sprawie, monitoring sprawy, sporządzanie notatek oraz raportu końcowego

Ocena ryzyka/łagodzenie ryzyka:

Organizacja ocenia ryzyko związane ze wszystkimi programami i działaniami projektowymi. Opracowywane są również strategie mające na celu ograniczenie ryzyka krzywdzenia dzieci i są one uwzględniane w projektowaniu, wdrażaniu i ocenie programów, operacji i działań, które mają wpływ na dzieci lub ich dotyczą. Jeśli istnieje wysokie ryzyko, że jedno z działań organizacji może zaszkodzić dziecku, jest ono przenoszone w czasie lub miejscu, tak aby nie zaszkodzić dziecku. Ocena ryzyka odbywa zgodnie z procedurą oceny ryzyka pod względem Safeguardingu (zał. nr 1)

Bezpieczny dobór personelu:

Każdy pracownik i współpracownik ZUwP zapoznaje się z zapisami Polityki Ochrony Dzieci, kodeksem postępowania, zasadami przestrzegania praw dziecka oraz zasadami ochrony i przetwarzania danych osobowych w ZUwP i zobowiązuje się do ich przestrzegania. Pracownicy pracujący bezpośrednio z dziećmi, pedagodzy, psycholodzy, nauczyciele są

zobowiązani do dostarczenia zaświadczenia o niekaralności z sądu. Każda rozmowa kwalifikacyjna jest przeprowadzana według scenariuszy Polityki Bezpiecznej Rekrutacji

Działania szkoleniowe/informacyjne:

Informacje dotyczące ochrony dzieci są dostępne w odpowiednim formacie i języku dostępnym dla wszystkich pracowników, dzieci, rodziców i opiekunów.

Nowi pracownicy i partnerzy Organizacji są szkoleni w zakresie ochrony dzieci, aby pomóc im zrozumieć, dlaczego należy chronić i zabezpieczać dzieci, a także aby byli świadomi procedury zgłaszania problemów.

Wykorzystanie wizerunku dziecka i danych osobowych:

Dziecko powinno zostać poinformowane, że jest filmowane lub fotografowane. Przed przystąpieniem do sesji zdjęciowych lub wideo, dziecko i jeden z jego rodziców (lub opiekun) muszą podpisać zgodę na filmowanie i fotografowanie oraz wykorzystanie tych materiałów w działalności organizacji. Jeśli dziecko odmówi, zabrania się robienia zdjęć lub nagrywania filmów.

Dane osobowe dziecka są dostępne wyłącznie dla osób pracujących z dzieckiem oraz dla osób, którym dziecko i jeden z rodziców wyrazili pisemną zgodę. Pomoc udzielana dziecku i jego rodzinie jest dokumentowana.

RODZAJE PRZEMOCY:

fizyczna - Przemoc fizyczna to każde zachowanie, które powoduje ból i prowadzi do powstania urazów na ciele dziecka. Najczęstsze formy przemocy fizycznej wobec dzieci to: klapsy i bicie, popychanie, szarpanie, szczypanie, rzucanie w dziecko przedmiotami, przypalanie. Intencje dorosłego nie mają w takich sytuacjach znaczenia – nawet jeśli opiekun wierzy, że poprzez bicie lepiej wychowa lub zdyscyplinuje dziecko, przemoc fizyczna wobec dziecka zawsze pozostanie zła i będzie mieć tragiczne skutki.

prześladowanie - powtarzające się przykrości, szykany i nękanie przeciwko osobom o innej kulturze, wierze, kolorze skóry, poglądach, orientacji seksualnej.

psychiczna - forma agresji werbalnej i niewerbalnej która ma na celu zranić upokorzyć lub kontrolować drugą osobę. Za przemoc psychiczną uznawane są wszelkie wyzwiska, upokorzenia, szantaże, groźby, manipulacje, ignorowanie. Z czasem przybierają one formę powracającą i nasilającą się.

seksualna - wykorzystanie seksualne to każde zachowanie osoby starszej, które prowadzi do jej seksualnego podniecenia i zaspokojenia kosztem dziecka. Najczęściej przemoc seksualna wobec dzieci to: gwałt, molestowanie seksualne, wykorzystanie zależności, krytycznego położenia, bezradności, upośledzenia umysłowego lub fizycznego w celu doprowadzenia do stosunku płciowego, stręczycielstwo, zmuszanie do prostytucji, zmuszanie lub nakłanianie

dziecka do udziału w działaniach seksualnych. Obejmuje to nie tylko kontakt fizyczny, ale również eksploatację seksualną, taką jak produkcja materiałów pornograficznych z udziałem dzieci czy wymuszone obserwowanie aktów seksualnych. Przemoc seksualna może mieć również formę werbalną poprzez niestosowne komentarze, uwodzenie.

ekonomiczna - wiąże się zwykle z niezaspokojeniem podstawowych potrzeb dziecka, takich jak zapewnienie odpowiedniego ubrania, zdrowego jedzenia, ochrony zdrowia czy niezbędnej edukacji. Zaniedbanie dziecka może prowadzić do jego realnych problemów zdrowotnych, ale też sprawić, że dziecko będzie czuło się nieważne i pozostawione same sobie.

cyberprzemoc - to inaczej przemoc dokonywana za pośrednictwem sieci internetowej i urządzeń elektronicznych. Cyberprzemoc obejmuje różne formy przemocy, które mają na celu nękanie, szantażowanie, zastraszanie ofiary, a także jej ośmieszanie i kompromitację. Sprawca najczęściej wysyła obraźliwe informacje, grafiki lub zdjęcia, a także przekazy audiowizualne w formie filmików, dotyczących prześladowanej osoby. Robi to za pośrednictwem: mediów społecznościowych, poczty elektronicznej, blogów, komunikatorów internetowych i komórkowych, takich jak SMS-y czy MMS-y.

ZASADY BEZPIECZNEJ RELACJI -PERSONEL - DZIECKO.

Niedopuszczalne są następujące zachowania pracowników, współpracowników oraz wolontariuszy ZUwP wobec dzieci:

- wszelkie zachowania, które zawstydzają, upokarzają, deprecjonują lub poniżają dzieci, lub mają znamiona innych form przemocy psychicznej, fizycznej lub wykorzystywania seksualnego;
- niestosowny kontakt fizyczny z dzieckiem, naruszający godność dziecka; dopuszczalny kontakt fizyczny powinien być w naturalny sposób związany z zabawą, niezbędną pomocą dziecku w czynnościach higienicznych, koniecznością zapewnienia dziecku bezpieczeństwa, potrzebą uspokojenia dziecka;
- podawanie dziecku alkoholu, leków, wszelkich środków psychoaktywnych;
- akceptowanie bądź uczestniczenie w nielegalnych czynnościach, w które angażowane jest dziecko;
- nawiązywanie relacji o charakterze seksualnym z dziećmi;
- goszczenie dziecka we własnym domu;
- utrzymywanie kontaktów prywatnych z dzieckiem, poza czasem pracy i świadczonym zakresem pomocy;
- w przypadku świadczenia pomocy w domu beneficjenta, pozostawanie z dzieckiem sam na sam.

Wszelkie podejrzenia dotyczące nieodpowiednich zachowań pracowników, współpracowników i wolontariuszy ZUwP wobec dzieci są bezzwłocznie wyjaśniane.

JAK INFORMOWAĆ DZIECI O ICH PRAWACH.

Wykorzystujemy w edukacji o prawach dziecka techniki i metody odpowiadające konkretnym grupom wiekowym:

w formie graficznej, plakaty, ulotki, komiks oraz rozmowa z przeszkolonym personelem.

JAK ROZPOZNAĆ, ŻE DZIECKO BYŁO LUB JEST KRZYWDZONE.

Istnieją oznaki wskazujące na to, że dziecko lub osoba wymagająca szczególnej troski padła ofiarą znęcania się lub nadużycia.

Poniższa lista nie jest wyczerpująca, ale stanowi powód do zachowania czujności oraz uważniejszego obserwowania dziecka.

- posiada obrażenia ciała, których pochodzenia nie potrafi wyjaśnić lub co do których jest zdezorientowane i zakłopotane. Np.. siniaki, ugryzienia, złamania, poparzenia.
- ma nieodpowiednie ubranie (np. długie rękawy w upalne dni)
- jest agresywny i nerwowy lub wręcz przeciwnie jest ospały, wycofany i milczący. Nie nawiązuje żadnych relacji z rówieśnikami.
- ma zachowania autodestrukcyjne, stosuje przemoc w stosunku do innych dzieci
- zaburzenia apetytu (je za mało lub za dużo)
- myli czułość z zachowaniem seksualnym lub dąży do utrzymywania potajemnych relacji z dorosłymi
- cierpi na bezsenność, koszmary nocne, moczenia nocne
- ucieka
- nagła i drastyczna zmiana dotychczasowego zachowania dziecka. Objawy lęku i niepokoju
- brak wiedzy odpowiedniej do wieku (np. niezdolność czytania, pisanie, liczenia)
- niska samoocena, poczucie winy

Powyższe oznaki niekoniecznie wskazują na znęcanie się nad dzieckiem, niektóre z nich mogą mieć racjonalne i proste wyjaśnienie. Jednak dziecko które wykazuje te oznaki potrzebuje wsparcia i szczególnej uwagi.

MECHANIZM ZGŁASZANIA I REAGOWANIA.

Zgłaszanie:

Pracownicy, współpracownicy lub wolontariusze jak również beneficjenci ZUwP, którzy chcą zgłosić zawiadomienie o wyrządzonej krzywdzie lub podejrzeniu wyrządzenia krzywdy dziecku, powinny niezwłocznie powiadomić osobę odpowiedzialną w organizacji za Politykę Ochrony Dzieci lub głównego koordynatora. Jeśli osoba zgłaszająca chce pozostać

anonimowa może skorzystać z istniejącego już systemu do zgłaszania skarg (skrzynki umieszczone w ND, na Dworcu Głównym PKP oraz hostelu na Basztowej i Szykowskiego, adresu mailowego “povidom.nam@ukraincy.org.pl” lub kodu QR).

W przypadku bezpośredniego zagrożenia zdrowia lub życia dziecka należy powiadomić od razu odpowiednie służby np. policję. zał. nr 2 Mechanizm przyjmowania i rozpatrywania zgłoszeń dotyczących nadużyć Związku Ukraińców w Polsce Oddział w Przemyśle.

Reagowanie:

Na potrzeby niniejszego dokumentu wyróżniono procedury interwencji w przypadku podejrzenia działania na szkodę dziecka przez:

- a) osoby trzecie, takie jak wolontariusze, pracownicy i współpracownicy ZUwP;
- b) osoby niepełnoletnie;
- c) dorosłe osoby bliskie dziecku, rodziców, opiekunów prawnych bądź faktycznych (opiekunów tymczasowych).

Krzywdzenie przez osoby trzecie

W przypadku podejrzenia krzywdzenia przez osobę trzecią – pracownik/wolontariusz powinien niezwłocznie odsunąć tę osobę od pracy z dziećmi do czasu wyjaśnienia sprawy.

Jeżeli zagrożone jest życie lub zdrowie dziecka, pracownik/wolontariusz, który uzyskał wiadomość na ten temat, powinien niezwłocznie poinformować koordynatora ds. ochrony dzieci. Koordynator powiadamia policję, dzwoniąc na numer alarmowy 112 lub 997, podając dane własne, dane dziecka, miejsce pobytu dziecka oraz opis okoliczności sprawy. Jeśli nie można skontaktować się z osobą odpowiedzialną za prowadzenie interwencji, pracownik/wolontariusz dokonuje zgłoszenia samodzielnie i wysyła pisemną informację do osoby odpowiedzialnej za prowadzenie interwencji.

W przypadku gdy pracownik dopuścił się wobec dziecka innej formy krzywdzenia niż popełnienie przestępstwa na jego szkodę, osoba odpowiedzialna za prowadzenie interwencji powinna zbadać wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności wysłuchując pracownika podejrzanego/podejrzewaną o krzywdzenie, dziecko oraz innych świadków zdarzenia. W sytuacji gdy naruszenie dobra dziecka jest znaczne, w szczególności gdy doszło do dyskryminacji lub naruszenia godności dziecka, osoba prowadząca interwencję powinna rozważyć rozwiązanie stosunku prawnego z osobą, która dopuściła się krzywdzenia, lub

zarekomendować takie rozwiązanie zwierzchnikom tej osoby. Jeżeli pracownik, który dopuścił się krzywdzenia, nie jest bezpośrednio zatrudniony przez punkt, lecz przez instytucję współpracującą, wówczas należy zarekomendować zakaz jego/jej wstępu na teren punktu, a w razie potrzeby rozwiązać umowę z instytucją współpracującą.

Krzywdzenie przez osobę niepełnoletnią

W przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka przez inne dziecko zamieszkujące w miejscu tymczasowego pobytu lub będące uczestnikiem zajęć organizowanych przez ZUwP należy przeprowadzić rozmowę z rodzicami/opiekunami dziecka podejrzanego o krzywdzenie oraz z tym dzieckiem, jeżeli jego rozwój psychofizyczny na to pozwala. Wspólnie z rodzicami/opiekunami dziecka należy opracować plan naprawczy. Z rodzicami/opiekunami dziecka poddawanego krzywdzeniu należy opracować plan zapewnienia mu bezpieczeństwa, włączając w ten plan sposoby odizolowania go od źródeł zagrożenia.

Wszelkimi możliwymi sposobami należy upewnić się, że dziecko podejrzanego o krzywdzenie innego dziecka samo nie jest krzywdzone przez rodziców/opiekunów, innych dorosłych bądź inne dzieci.

Jeżeli osobą podejrzaną o krzywdzenie jest dziecko w wieku od 13 do 17 lat, a jego zachowanie stanowi czyn karalny, należy odbyć rozmowę z rodzicami dziecka krzywdzącego oraz krzywdzonego oraz poinformować właściwy miejscowo sąd rodzinny lub policję poprzez pisemne zawiadomienie.

Jeżeli osobą podejrzaną o krzywdzenie jest dziecko powyżej lat 17, a jego zachowanie stanowi przestępstwo, wówczas należy poinformować właściwą miejscowo jednostkę policji lub prokuratury poprzez pisemne zawiadomienie.

Krzywdzenie przez rodzica lub opiekuna prawnego bądź faktycznego

W przypadku podejrzenia popełnienia przestępstwa na szkodę dziecka przez rodzica lub opiekuna prawnego/faktycznego należy sporządzić zawiadomienie na piśmie i skierować je do właściwej miejscowo jednostki policji.

W przypadku podejrzenia, że rodzic lub opiekun dziecka zaniedbuje jego potrzeby psychofizyczne lub rodzina jest niewydolna wychowawczo (np. dziecko chodzi w nieadekwatnych do pogody ubraniach, opuszcza miejsce zamieszkania bez nadzoru osoby dorosłej, rodzic krzyczy na dziecko, rodzic stosuje kary fizyczne nie będące przestępstwem), należy porozmawiać z rodzicem, uświadamiając niewłaściwość postępowania i w miarę możliwości umożliwić mu kontakt z psychologiem. W sytuacji zaniedbania materialnego należy upewnić się, że rodzic otrzymał odpowiednie wsparcie socjalne lub pokierować po takie wsparcie.

W przypadku braku współpracy rodzica należy pisemnie lub mailowo poinformować o sytuacji właściwy ośrodek pomocy społecznej, podając swoje dane, dane dziecka i w miarę

możliwości jak najwięcej szczegółów sprawy (w tym dane opiekunów dopuszczających się krzywdzenia). OPS powinien wszcząć procedurę Niebieskiej Karty oraz – w miarę potrzeb – rozpocząć pracę socjalną z rodziną.